

tot el que
sé sobre
~~festes~~, ~~cites~~,
~~amics~~,
~~feina~~,
~~vida~~, l'amor
dolly
alderton

labutxaca

Dolly Alderton

Tot el que sé sobre l'amor

Traducció de Cristina Sala Pujol

Columna
Barcelona

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Columna el juny del 2023

Primera edició en aquest segell: gener del 2025

Títol original: *Everything I Know About Love*

© Dolly Alderton, 2018

© de la traducció: Cristina Sala Pujol, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., labutxaca

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.099-2024

ISBN: 978-84-19971-60-9

Amb la col·laboració del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Permisos: de l'extracte de la pàgina 48, © Margaret Atwood, 1996, *Alias Grace*,
Bloomsbury Publishing, plc; dels versos de la pàgina 90 de «Lovesong»
extrets de Cow, de Ted Hughes (Faber and Faber, 1972), © Ted Hughes, 1970, 1972;
del fragment de la pàgina 173 de «Shelter from the Storm», de Bob Dylan,
© 1974, per Ram's Horn Music, renovat el 2002 per Ram's Horn Music,
tots els drets reservats, drets d'autor internacional garantits, reimprès amb permís,
i dels versos de la pàgina 332 de «The More Loving One», de W. H. Auden,
© 1960, per W. H. Auden, renovat, reimprès amb permís de Curtis Brown, Ltd.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat
millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè
sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre
contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm
que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè
puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web
www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre
o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar
sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

*Tot el que sabia sobre l'amor quan
era adolescent*

L'amor romàntic és el més important i emocionant del món sencer.

Si no el tens quan ets adulta, has fracassat, com tantes de les professores de dibuix que he tingut a la vida, que es fan dir «senyoreta» en comptes de «senyora», tenen els cabells encrespats i porten joies ètniques.

És important fer l'amor moltes vegades, amb molta gent, però segurament no més de deu persones.

Quan visqui a Londres i sigui soltera, seré extremament elegant i estaré prima i portaré vestits negres i prendré martinis i només coneixeré homes en presentacions de llibres i en inauguracions d'exposicions.

La mostra més clara d'amor veritable és que dos nois s'esbatussin per tu. L'ideal és que hi hagi sang, però que ningú no hagi d'anar a urgències. Amb una mica de sort, un dia em passarà a mi.

És important perdre la virginitat després de fer disset anys, però abans dels divuit. Literalment, encara que sigui el dia abans de fer-los, no hi ha problema, però si

encetes el teu divuitè any de vida sent verge, mai no tindràs sexe.

Pots enrotllar-te amb tanta gent com vulguis i no passa res, no significa res, només és pràctica.

Els nois més guais sempre són alts i jueus i tenen cotxe.

Els nois més grans són els millors, perquè són més sofisticats i han vist més món i, a més, no posen el llistó tan alt.

Quan les teves amigues tenen xicot, es tornen avorrides. Tenir una amiga amb xicot només és divertit si tu també tens xicot.

Si a les teves amigues no els preguntes res de res sobre el seu xicot, al final pescaran que el tema t'avorreix i no en parlaran més.

És bona idea casar-se una mica tard, després d'haver viscut una mica. Per exemple, als vint-i-set anys.

A la Farly i a mi no ens agradarà mai el mateix noi, perquè a ella li agraden baixets i descarats com Nigel Harman, d'*EastEnders*, i a mi m'agraden fanfarrons i misteriosos com Charlie Simpson, de Busted. Per això la nostra amistat durarà per sempre.

Mai més no viuré un moment tan romàntic com quan la Lauren i jo vam actuar el dia de Sant Valentí en un pub un xic estrany de Saint Albans i vaig cantar «*Lover, You Should've Come Over*» i en Joe Sawyer, que estava assegut a primera fila, va tancar els ulls perquè feia poc que havíem parlat de Jeff Buckley i, bàsicament, és l'únic noi que conec que m'entén i entén per què soc com soc.

Mai més no passaré tanta vergonya com quan vaig intentar fer un petó a en Sam Leeman i em va fer la cobra i vaig caure a terra.

Mai més no tindré el cor tan trencat com quan Will Young va sortir de l'armari i vaig haver de fer veure que

no m'importava, però vaig posar-me a plorar mentre calava foc al quadern amb cobertes de cuir que m'havien regalat per la confirmació en què havia escrit sobre la nostra vida junts.

Als nois els agrada molt que siguis antipàtica amb ells i troben que és infantil i ridícul que siguis massa amable.

Quan per fi tingui xicot, poca cosa més tindrà importància.

Nois

Per a algunes persones, el so que va definir la seva adolescència van ser els crits dels seus germans jugant al jardí. Per a d'altres, va ser el soroll de la cadena de la seva bicicleta estimada quan baixaven trontollant pels turons i les valls. N'hi ha que deuen recordar el cant dels ocells que els acompanyava de camí a l'escola o les rialles i els xuts que els arribaven del pati. Per a mi, va ser el so del mòdem connectant-se a internet.

Encara ara el recordo, nota per nota. Els pips metàl·lics del principi, els timbres aflautats i entretallats que indicaven que estaves a mitja connexió, la nota aguda que et deia que la cosa progressava, seguida de dos sons greus i aspres i d'un soroll blanc. I, després, el silenci t'indicava que el pitjor ja havia passat. «Connectat a internet», apareixia a la pantalla, i tot seguit: «Tens missatges de correu electrònic». Solia ballar a l'habitació al ritme del soroll del mòdem perquè l'espera anguniosa passés més de pressa. Vaig muntar una coreografia amb les coses que aprenia a ballet: un *plié* als pips, un *pas de chat* als sons greus. Ho feia cada tarda després de l'escola. Era la banda sono-

ra de la meva vida, perquè vaig passar l'adolescència a internet.

Una breu explicació: vaig créixer en un barri dels afores de la ciutat. Ja està, aquesta és l'explicació. Quan tenia vuit anys, els meus pares van prendre la decisió cruel de traslladar-nos d'un pis en un soterrani d'Islington a una casa més gran a Stanmore, a l'última parada de la línia Jubilee i a la perifèria més llunyana del nord de Londres. Era com el marge que es deixa en blanc en un full de paper, des d'on observes com tothom s'ho passa bé en comptes de ser l'ànima de la festa.

Quan creixes a Stanmore, no ets ni del camp ni de la ciutat. Estava massa lluny de Londres per pertànyer al grup dels guais que sortien de gresca a la Ministry of Sound, parlaven amb accent londinenc i portaven roba *vintage* que havien comprat a botigues Oxfam sorprenentment bones de Peckham Rye. Amb tot, també estava massa lluny dels Chilterns per ser un d'aquells adolescents assilvestrats de galtes colrades que portaven jerseis vells de llana i aprenien a conduir amb el Citroën del seu pare als tretze anys i anaven d'excursió i prenien LSD en un bosc amb els seus cosins. Els afores del nord de Londres eren un buit identitari. Eren tan ensopits com el beix de la moqueta que cobria el terra de totes les cases de la zona. No hi havia art, ni cultura, ni edificis històrics, ni parcs, ni comerços independents ni restaurants. Hi havia clubs de golf, restaurants de la cadena Prezzo, escoles privades, camins d'entrada a les cases per als cotxes, rotondes, hipermercats i centres comercials amb el sostre de vidre. Les dones tenien el mateix aspecte, les cases estaven construïdes de la mateixa manera, tots els cotxes eren iguals. L'única forma d'expressió era gastar-se diners en béns homogeneïtzats: jardins d'hivern, ampliacions de la cuina,

cotxes amb GPS integrat, vacances amb tot inclòs a Mallorca. Si no volies jugar a golf, fer-te reflexos als cabells o visitar un concessionari Volkswagen, no hi havia absolutament res a fer.

Això era especialment cert si eres adolescent i depenies de la disponibilitat de la teva mare per portar-te als llocs amb l'esmentat Volkswagen Golf GTI. Per sort, jo tenia la meva millor amiga, la Farly, a només un trajecte de cinc quilòmetres i mig amb bicicleta del carreró sense sortida on jo vivia.

La Farly era, i encara és, diferent de qualsevol altra persona de la meva vida. Ens vam conèixer a l'escola quan teníem onze anys. Era, i encara és, el meu pol oposat. Ella és morena; jo tinc la pell pàl·lida. Ella és una mica baixa; jo, una mica alta. Ella ho planeja tot; jo ho deixo tot per a l'últim moment. A ella li encanta l'ordre; jo soc més aviat desendregada. Ella és molt fan de les normes; jo no les suporto. Ella no té ego; jo trobo que la torrada que em menjo per esmorzar és prou important per difondre-la a les xarxes socials (a tres diferents). Ella viu el present i se centra en les tasques que fa en cada moment; jo sempre tinc un peu a la vida real i l'altre a la versió fantàstica que en tinc a la ment. D'alguna manera, però, encaixem. La meva gran sort a la vida va ser que la Farly s'assegués al meu costat a classe de Matemàtiques aquell dia del 1999.

L'ordre del dia amb la Farly era sempre exactament el mateix: ens assèiem davant del televisor, menjàvem muntanyes de *bagels* i patates de bossa (però això només quan els nostres pares no eren a casa, perquè una altra característica de les classes mitjanes dels afores de les ciutats és que són molt exquisits amb els sofàs i tenen la norma sagrada de no menjar a la sala d'estar) i vèiem sèries estatu-

nidenques d'adolescents a Nickelodeon. Quan ja havíem acabat tots els episodis de *Coses de germanes* i *Coses de bes-sones* i *Sabrina, coses de bruixes*, passàvem als canals de música i miràvem embadalides la pantalla del televisor mentre canviàvem entre MTV, MTV Base i VH1 cada deu segons buscant un videoclip en concret d'Usher. Quan ens avorríem de fer això, tornàvem a posar Nickelodeon+1 i tornàvem a mirar tots els episodis de les sèries estatunidenques d'adolescents que havíem vist feia una hora.

Una vegada Morrissey va descriure la seva adolescència com «esperar un autobús que no arribava mai», un sentiment que només s'agreuja quan creixes en un entorn que sembla una sala d'espera beix. M'avorria, estava trista i em sentia sola, i esperava amb ànsia que les hores de la meua infància passessin. I, aleshores, com un cavaller gentil enfundat en una armadura lluent, va arribar internet a través del mòdem telefònic a l'enorme ordinador de sobretaula de la meua família. I va arribar l'MSN Messenger.

Quan em vaig descarregar l'MSN Messenger i vaig començar a afegir les adreces electròniques de la gent (amigues de l'escola, amigues d'amigues, amigues d'altres escoles a qui no coneixia), va ser com tustar la paret d'una cel·la i sentir que algú et contesta des de l'altra banda. Va ser com trobar brins d'herba a Mart. Va ser com girar la rodeta de la ràdio per engegar-la i sentir, per fi, que els espetarrecs es converteixen en una veu humana. Va ser una escapatòria de la flegma que regnava en aquell barri dels afores, una entrada d'abundància de vida humana.

El Messenger era més que una manera d'estar en contacte amb les meves amigues quan era adolescent; era un

lloc. Així el recordo, com una habitació en què em quedava asseguda durant hores i hores cada tarda i cada cap de setmana fins que els ulls se m'envermellien de mirar la pantalla. Fins i tot quan marxàvem del barri i els pares tenien la generositat de portar-nos al meu germà i a mi de vacances a França, era l'habitació que ocupava dia rere dia. El primer que feia quan arribàvem a un hotel era esbrinar si tenien un ordinador amb connexió a internet —normalment en tenien un de sobretaula de l'any de la picor en un soterrani fosc—, connectar-me al Messenger i posar-me a xatejar durant hores amb tot el morro, mentre un adolescent francès amb cara de pomes agres esperava el seu torn assegut en una butaca darrere meu. A fora, el sol de la Provença queia a plom i la resta de la família estava tombada llegint a la vora de la piscina, però els meus pares sabien que era inútil discutir amb mi quan es tractava del Messenger. Era el centre de totes les meves amistats. Era el meu espai privat. Era l'única cosa que tenia. Com he dit abans, era un lloc.

La meva primera adreça electrònica va ser munchkin_I_4@hotmail.com, i la vaig crear a l'aula d'informàtica de l'escola quan tenia dotze anys. Vaig triar el número 14 perquè vaig suposar que només enviaria correus electrònics durant un parell d'anys i després seria infantil; em vaig donar temps per gaudir de la nova moda i les seves excentricitats fins que l'adreça perdés tota la rellevància en el meu catorzè aniversari. No vaig començar a fer servir el Messenger fins als catorze anys i, en aquest lapse de temps, també vaig fer servir willyyoungisyum@hotmail.com, per expressar la meva nova passió pel guanyador de *Pop Idol* del 2002, i thespian_me@hotmail.com, després de la meva actuació apoteòsica com a Mister Snow a la representació de *Carousel* de l'escola.

Vaig tornar a munchkin_1_4 quan em vaig descarregar l'MSN Messenger i vaig gaudir de l'agenda pleníssima de contactes d'amigues de l'escola que havia acumulat des que havia creat el compte de correu electrònic. Per damunt de tot, però, el Messenger també va comportar l'aparició dels nois. En aquell moment jo no en coneixia cap, de noi. Amb les excepcions del meu germà, el meu cosí petit, el meu pare i un parell d'amics del criquet del meu pare, en realitat no havia passat temps amb cap noi en tota la meua vida. El Messenger, però, em va portar les adreces electròniques i les fotos de perfil de nous nois fantasma, proporcionades caritativament per un seguit de noies de l'escola (que quedaven amb nois els caps de setmana i després passaven magnànimament les seves adreces electròniques a la resta de l'alumnat). Aquests nois recorrien tot el Messenger; totes les noies de l'escola els afegíem als contactes i, després, totes teníem els nostres quinze minuts de fama parlant amb ells.

En termes generals, els nois procedien d'una de tres categories. La primera: els fillols de les mares o els fills d'uns amics llunyans de la família amb qui les noies s'havien criat. Normalment eren un any o dos més grans que nosaltres, eren molt alts i esprimatxats i feien una veu greu. En aquesta categoria també entraven els veïns. La segona categoria era la dels cosins germans o els cosins segons. Finalment, la categoria més exòtica: la dels nois que algú havia conegut quan havia anat de vacances amb la família. Era ben bé el Sant Greal, perquè podien ser de qualsevol lloc, d'indrets tan remots com Bromley o Maidenhead, i, tanmateix, podies parlar-hi tranquil·lament pel Messenger com si fossin a la mateixa habitació que tu. Quina bogeria, quina aventura.

De seguida vaig crear una carpeta per agrupar tots aquests contactes esgarriats i li vaig posar un nom propi: NOIS. Passava setmanes parlant amb ells: sobre les assignatures de batxillerat, sobre els nostres grups preferits, sobre el que havíem fumats i begut i sobre fins on havíem «arribat» amb el sexe oposat (sempre una obra de ficció elaboradíssima). Per descomptat, gairebé no teníem ni idea de com era físicament la persona amb qui parlàvem. Encara no teníem telèfons amb càmera ni perfils a les xarxes socials, de manera que només ens podíem guiar per les fotos de perfil diminutes del Messenger i la descripció que cadascú feia de si mateix. De vegades em prenia la molèstia de fer servir l'escàner de la meua mare per pujar una foto meua en què sortia bé en un dinar familiar o durant les vacances, de la qual havia eliminat la meua tia o el meu avi amb la funció de retallar del Paint. Normalment, però, em feia mandra.

L'arribada dels nois virtuals al món de les nostres amigues de l'escola va portar un munt de conflictes i drames nous. Hi havia una roda de rumors que mai no parava de girar sobre qui parlava amb qui. Les noies declaraven el seu amor a nois que no havien vist mai en persona posant el nom del noi al seu *nick* amb tot d'estrelles i cors i guions baixos a banda i banda. Hi havia noies que es pensaven que tenien l'exclusivitat de les converses electròniques amb un noi, però l'aparició de tots aquests *nicks* deia una altra cosa. De tant en tant, les noies de les escoles veïnes, a qui no coneixies de res, t'afegien per preguntar-te sense embuts si parlaves amb el mateix noi que elles. De vegades, i això sempre s'explicava a l'aula comuna a tall d'història amb moral, revelaves sense voler una relació de Messenger amb un noi quan li escrivies un missatge a la finestra equivocada i l'enviaves a una amiga

per error. La tragèdia que se'n derivava arribava a nivells shakespeareans.

El Messenger tenia un seguit de normes de protocol un xic complicades. Si tant tu com el noi que t'agradava estàveu connectats, però ell no et parlava, una manera infal·lible de cridar-li l'atenció era desconnectar-te i tornar-te a connectar, perquè aleshores veuria la notificació que havies entrat i això li recordaria la teva presència, la qual cosa, amb una mica de sort, donaria peu a una conversa. També hi havia el truc d'amagar el teu estat de connexió si només volies parlar amb un contacte en concret i amb ningú més, per poder fer-ho de manera furtiva. Era una dansa de festeig eduardiana molt complexa i a mi m'entusiasmava participar-hi.

Les llargues correspondències rarament acabaven en una quedada a la vida real i, quan ho feien, gairebé sempre eren una desil·lusió devastadora. Per exemple, en Max: tenia un cognom compost i era un Casanova de campionat al Messenger, famós per enviar relloctges Baby G a les noies per correu. La Farly va accedir a quedar amb ell davant d'un quiosc a Bushey un dissabte a la tarda, després d'haver-hi xatejat durant mesos. Quan la Farly hi va arribar i el va veure, es va espantar i es va amagar rere una paperera. Va veure com li trucava al mòbil diverses vegades des d'una cabina telefònica, però no va ser capaç de reunir el valor suficient per conèixer-lo en persona i se'n va tornar a casa. Van continuar parlant pel Messenger cada nit durant hores.

Jo vaig quedar dues vegades amb nois amb qui havia parlat pel Messenger. La primera va ser una cita a cegues desastrosa en un centre comercial que no va durar ni quinze minuts. La segona va ser amb un noi d'un internat que hi havia a prop, amb qui havia parlat durant gai-

rebé un any abans de quedar amb ell per primera vegada, davant d'un Pizza Express de Stanmore. Durant l'any següent, vam mantenir una mena de relació intermitent, un que sí que no, més no que sí, perquè ell sempre estava tancat a l'internet. Jo l'anava a visitar de tant en tant, amb els llavis pintats i la bossa plena de paquets de tabac que li havia comprat, com si fos Bob Hope, el còmic que anava a entretenir els soldats durant la Segona Guerra Mundial. A la seva habitació no tenia connexió a internet, de manera que no podíem parlar pel Messenger, però fèiem el fet amb cartes setmanals i trucades llargues que desesperaven el meu pare quan rebia factures de telèfon de tres xifres.

Als quinze anys vaig començar una relació més absorbent que qualsevol altra que hagués tingut lloc a les finestres del Messenger quan em vaig fer amiga d'una noia pigada de cabells salvatges i ulls de color avellana, indefectiblement delineats, que es deia Lauren. Havíem coincidit des que érem petites en unes quantes festes d'aniversari al *bowling* Hollywood Bowl, però no ens vam conèixer pròpiament fins que ens va presentar la nostra amiga Jess en un sopar, en una de les nombroses cadenes de restaurants italians que hi havia a Stanmore. La connexió va ser com a les pel·lícules romàntiques que havia vist a l'ITV2. Vam parlar fins que ens va quedar la boca seca, acabàvem les frases de l'altra, ens partíem de riure... Quan ens van fer fora del restaurant, la Jess se'n va anar a casa i nosaltres ens vam asseure en un banc, malgrat que feia un fred que tallava, per poder continuar parlant.

La Lauren era guitarrista i buscava una cantant per crear un grup. Jo havia cantat una nit de micro obert més

aviat poc concorreguda a Hoxton i necessitava guitarrista. L'endemà mateix vam començar a assajar versions de bossa nova de cançons dels Dead Kennedys a la caseta del jardí de la seva mare. La primera idea que vam tenir per al nom del grup va ser Raging Pankhurst. Més tard el vam canviar per un nom que encara tenia menys sentit: Sophie Can't Fly. El nostre primer concert va ser en un restaurant turc ple a vessar a Pinner, en què només un client no era un familiar nostre o una amiga de l'escola. Vam actuar a grans locals: al vestíbul d'un teatre a Rickmansworth, al cobert en ruïnes de la terrassa d'un pub de Mill Hill, en un pavelló de criquet als afores de Cheltenham... Tocàvem a tots els carrers en què no vèiem cap policia. Tocàvem al banquet de qualsevol bar mitsvà en què ens volguessin.

També compartíem l'afició pel mètode revolucionari de crear contingut multiplataforma a partir de les converses del Messenger. Poc després de fer-nos amigues, vam descobrir que, des que el Messenger havia aparegut a la nostra vida, totes dues ens havíem dedicat a copiar les converses que havíem mantingut amb nois i enganxar-les a un document de Microsoft Word per imprimir-les, guardar-les en una carpeta d'anelles i llegir-les abans d'anar a dormir com si fossin una novel·la eròtica. Ens consideràvem una mena de cercle de Bloomsbury de dues persones expertes en el Messenger de l'inici dels anys dos mil.

Amb tot, just quan feia amistat amb la Lauren, vaig abandonar el barri dels afores i me'n vaig anar a viure a cent vint quilòmetres de Stanmore, a un internat mixt. El Messenger ja no em servia per saciar la curiositat pel sexe oposat; necessitava saber com era a la vida real. L'olor gairebé imperceptible de Ralph Lauren Polo Blue

en una carta d'amor ja no em satisfieia, com tampoc no em satisfieien els timbres que m'avisaven que tenia missatges nous al Messenger. Vaig anar a l'internat per intentar acostumar-me als nois.

(Nota: i gràcies a Déu que hi vaig anar. La Farly es va quedar a fer el batxillerat a la nostra escola per a noies i, quan va arribar a la universitat sense haver-se relacionat mai amb nois, era com un elefant en una terrisseria. La primera nit de la setmana de benvinguda hi havia una «festa del semàfor», en què aquells que estaven solters havien de portar alguna cosa verda i els que tenien parella, alguna cosa vermella. La majoria vam entendre que n'hi havia prou de portar una samarreta verda. La Farly, en canvi, va presentar-se al bar de la nostra residència amb mitges verdes, sabates verdes, un vestit verd, un llaç verd gegantí al cap i els cabells tenyits amb laca verda. Era com portar HE ANAT A UNA ESCOLA DE NOIES tatuat al front. Estaré agraïda eternament d'haver practicat les interaccions amb nois durant dos anys a l'internat; altrament, temo que jo també hauria estat víctima de la llauna de laca verda durant la setmana de benvinguda de la universitat.)

Resulta que vaig descobrir que no tenia res en comú amb la majoria dels nois i que, tret que els volgués fer un petó, m'interessaven ben poc. I els nois a qui volia fer un petó no em volien fer un petó a mi, de manera que també em podia haver quedat a Stanmore per continuar gaudint de totes les relacions fantasioses que tenien lloc a les terres fecundes de la meva imaginació.

Culpo dues coses de les meves altes expectatives sobre l'amor: la primera és que soc filla d'uns pares que estan tan enamorats l'un de l'altre que fa gairebé vergonya i tot; la segona són les pel·lícules que vaig veure durant els meus anys formatius. Quan era petita, tenia una obsessió

força inusual pels musicals vells i, com que vaig créixer absolutament enganxada a les pel·lícules de Gene Kelly i Rock Hudson, sempre havia esperat que els nois es comportessin amb una elegància i un encant semblants. Amb tot, l'internat mixt no va trigar gaire a matar aquesta esperança. Per exemple, a la meua primera classe de Política, jo era una de les dues úniques noies en una classe de dotze alumnes. Mai no havia estat amb tants nois a la mateixa habitació. El noi més guapo, de qui ja m'havien dit que era un trencacors (al seu germà, que havia acabat l'any anterior, li deien Zeus), em va passar una nota per sota de la taula mentre el professor explicava la representació proporcional. La nota estava doblegada i tenia un cor dibuixat a la part del davant, la qual cosa em va fer pensar que era una carta d'amor. La vaig obrir amb un somriure tímid. Amb tot, quan la vaig desdoblegar, vaig veure el dibuix d'un ésser estrany i una anotació molt útil que m'informava que era un orc d'*El senyor dels anells*, amb «AQUESTA ETS TU» escrit a sota.

La Farly venia a visitar-me els caps de setmana i es menjava amb els ulls els centenars de nois de tota mena que caminaven pels carrers, amb bosses d'esport i estics d'hoquei a l'espatlla. Li semblava que tenia una sort increïble de poder seure tan a prop seu cada matí als bancs de l'església. A mi, però, em semblava que els nois de veritat eren un xic decebedors. No eren tan divertits com les noies que havia conegut allà, i ni de bon tros eren tan interessants ni tan amables. I, per algun motiu, mai no em podia relaxar del tot quan eren a prop meu.

Quan vaig acabar l'últim curs de l'escola, ja no feia servir el Messenger tan religiosament com abans. Després va

arribar el primer trimestre a la Universitat d'Exeter i Facebook va irrompre a les nostres vides. Facebook era una mina de nois a internet i, aquesta vegada, era encara millor, perquè tothom tenia la seva informació vital recopilada en una pàgina. Molt sovint navegava per les fotos de les meves amigues de la universitat i afegia tothom que em semblava atractiu. Això es traduïa ràpidament en missatges i trobades en alguna de les nombroses nits de vodka o festes de l'escuma que s'havien organitzat durant aquella setmana. Jo estudiava al campus d'una ciutat episcopal de Devon, de manera que trobar-nos no era difícil. Si el Messenger havia estat un llenç en blanc en què havia pogut dibuixar fantasies vívides, els missatges de Facebook eren una eina purament funcional per quedar amb algú. Era la manera que els estudiants teníem d'identificar la nostra propera conquesta i de tenir plans les nits de dijous.

Quan vaig acabar la universitat i vaig tornar a Londres, havia abandonat per complet el costum d'assetjar els nois que m'agradaven com si fos una representant d'Avon, però es començava a formar un nou patró de comportament. Coneixia un home a través d'una amiga o en una festa o en una discoteca, ens donàvem el nom i el telèfon i després forjava una relació epistolar amb ell per mitjà de missatges de text o correus electrònics durant setmanes abans de tornar a veure'l en persona. Potser era l'única manera que havia après de conèixer algú, amb distància, amb espai suficient per elaborar i filtrar la millor versió de mi mateixa: les millors bromes, les millors frases, les cançons que sabia que el deixarien impressionat i que normalment m'enviava la Lauren. Per tornar-li el favor, jo li enviava cançons perquè les enviés al noi amb qui parlava ella. Una vegada va comentar que ens passàvem bona

música nova entre nosaltres a preus de majorista i després l'enviàvem als nois que ens agradaven com si fos nostra, amb un «benefici emocional».

Aquest tipus de correspondència gairebé sempre acabava en decepció. A poc a poc em vaig començar a adonar que és millor que les primeres cites tinguin lloc a la vida real i no per escrit, perquè, altrament, la disparitat entre qui t'imagines que és l'altra persona i qui és en realitat es fa cada vegada més gran. Moltes vegades em formava la imatge mental d'una persona i m'inventava una química entre nosaltres com qui escriu un guió de cinema i, quan ens tornàvem a veure a la vida real, m'endua una decepció terrible. Era com si, quan les coses no anaven tal com me les havia imaginat, hagués donat per fet que l'altra persona hauria rebut una còpia del guió que havia escrit i em frustrava que el seu agent, clarament, s'hagués oblidat d'enviar-l'hi perquè el memoritzés.

Qualsevol dona que hagi passat els seus anys formatius rodejada exclusivament d'altres noies dirà el mateix: no t'acabes d'espolsar mai la idea que els nois són les criatures més fascinants, encantadores, repulsives i estranyes del planeta Terra, tan perilloses i mitològiques com un *big-foot*. Sovint això també implica que ets una fantasiosa empedreïda tota la vida. Lògicament. Durant molts anys no vaig fer res més que asseure'm dalt d'un mur amb la Farly i colpejar-ne els totxos amb les soles gruixudes de goma de les sabates mentre observava el cel, fent volar la imaginació per intentar distreure'ns de la vista infinita de centenars de noies caminant al nostre voltant amb el mateix uniforme. Quan vas a una escola de noies, la teva imaginació s'entrena com si fos un esportista olímpic. És increïble com t'acostumes a la calor intensa de les fantasies quan t'hi evadeixes tan sovint.

Sempre havia pensat que la fascinació i l'obsessió pel sexe oposat es refredarien quan acabés els estudis, quan comencés la vida de veritat; no m'imaginava que als vint i molts anys tindria tan poca idea de tractar amb el sexe oposat com quan em vaig connectar per primera vegada al Messenger.

Els nois eren un problema, un problema que em costaria quinze anys arreglar.